

THRILLER

YR SA
SIGUR
DARD
OTTIR
Ticho

I mlčení může zabíjet...

Uprostřed chladného dne v Reykjavíku zmizí z kočárku u luxusní vily spící nemluvně a na jeho místě leží cizí mrtvé dítě.

O jedenáct let později objeví detektiv Huldar se svou nadřízenou Erlou v kufru odstaveného auta v rezidenční čtvrti části rozsekaného ženského těla. Co tu ale chybí, je hlava oběti. Vyšetřovací tým, do něhož už oficiálně patří i dětská psycholožka Freyja, se pustí do vyšetřování jednoho z nejtěžších případů, který je stále zamotanější, vrací se do minulosti a jeho vyřešení se zdá být v nedohlednu.

V *Tichu*, posledním dílu série Freyja & Huldar, si hlavní hrdinové nejen sáhnou na své dno, ale budou muset pro vyřešení několika případů v jednom spojit síly, aby překonali hradbu mlčení, skrývající mnoho zlého.

„Další znamenité pokračování série Freyja a Huldar. Prokreslené postavy a strhující, děsivá zápletka plná zvratů – nedokázala jsem to odložit!“

– Shari Lapena, autorka bestsellerů
Jeden z nás a Nevítaný host

„Yrsa je znamenitá vypravěčka. Její příběhy jsou záhadné, plné tíživé atmosféry a skvěle vygradované. Zvraty nikdy neuvidíte přicházet.“

– Mari Hannah, spisovatelka

Yrsa Sigurðardóttir

T I C H O

V METAFOŘE DOSUD VYŠLO:

Poslední rituál
Mrazivé světlo
Žhavý hrob
Led v žilách
Ohnivý anděl
Plavba smrti
Pamatuji si vás všechny

SÉRIE FREYJA A HULDAR

DNA
Černá díra
Katarze
Poprava
Panenko
Ticho

SÉRIE FREYJA & HULDAR

YRSA
SIGUR
DARD
ÓTTIR
Ticho

Přeložila Hana Sichingerová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní a jakákoliv případná podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zemřelými, je zcela náhodná.

Copyright © Yrsa Sigurðardóttir, 2019

First published with the title *Þögn* in 2019 by Veröld Publishing, Reykjavík

Published in English with the title *The Fallout* in 2022 by Hodder & Stoughton, London

Published by arrangements with Salomonsson Agency

English translation copyright © Victoria Cribb

Translation © Hana Sichingerová, 2022

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-698-9 (ePub)

ISBN 978-80-7625-697-2 (pdf)

ISBN 978-80-7625-082-6 (print)

Průvodce výslovností jmen postav

- Agnar Grétarsson (Aggi) – [agnar grjetarson] [agi]
Aldís Ellertsdóttir – [aldýs elertsdouchtir]
Andrea Logadóttir – [andrea logadouchtir]
Baldur – [baldur]
Bríet Hannesdóttir – [brijet hanesdouchtir]
Dröfn – [dröp(n)]
Droplaug Thórdardóttir – [droplöjch thourdardouchtir]
Einar Brjánsson – [ejnar brjaunson]
Ellý Thórdardóttir – [elí thourdardouchtir]
Erla – [ertla]
Freyja – [freja]
Gudbjörg (Gudda) – [gudbjörg] [guda]
Gudlaugur – [gudlöjgur]
Hanna Lúdvíksdóttir – [hana ludviksdouchtir]
Huldar – [huldar]
Íris – [íris]
Jóhannes (Jói) – [jouhanes] [joui]
Kristbjörg – [kristbjörg]
Lína – [lína]
Lúdvík Jónsson – [ludvik jounson]
Mía Stefánsdóttir – [mía stefausndouchtir]
Númi – [númi]

Ólína Traustadóttir – [ouli:na trøjstado:chtir]
Rögnvaldur Tryggvason – [røgnvaldur trygvason]
Rósa – [rou:sa]
Sædís – [sajdýs]
Stefán (Stebbi) – [stéfaun] [stepi]
Valgeir – [valgejr]

(„th“ jako v anglickém slově „think“, „ö“ jako
v němčině)

Před jedenácti lety

PROLOG

Voda ve sprše byla mnohem teplejší, než byl Númi zvyklý. Patřil k lidem, kteří se vyhýbají extrémům: neměl rád příliš kořeněná jídla, nerad plaval v moři, nemusel hlasitou hudbu, CrossFit, neonové barvy, koktejly z tequila ani nic jiného, co vybočovalo z jeho komfortní zóny. Včetně hádek. Nesnášel hádky.

Ale s horkou sprchou neudělal chybu; nastavil regulátor teploty tak daleko do červené, kam si troufl. Než se voda ohřála, svlékl se a hodil oblečení na hromádku na podlahu, jako by mu bylo znovu patnáct. Stál nahý na studených dlaždicích a skoro čekal, že uslyší matčin hlas, který na něho z minulosti bude křičet, ať kouká zvednout ty hadry z podlahy.

Oblaka páry ve sprchovém koutě napovídala, co ho čeká. Númi zatnul zuby a vstoupil pod proud vody. Některé věci je lepší udělat rychle a kromě toho neměl moc času. Zpočátku mu horká voda připadala nesnesitelná. Okamžitě mu zrudla kůže a celé tělo pálilo, ale vydržel to a nepříjemné pocity za chvíli odezněly. Jakmile bolest ustoupila, začalo být horko příjemné. Potřeboval ho.

Númi se dlaněmi opřel o kachličkovou stěnu, naklonil se dopředu a nechal si vodou masírovat bolavá ramena. Neměl je rozbolavělá po cvičení jako kdysi: běhání

a posilování šly v posledních měsících stranou stejně jako mnoho dalšího, co patřilo do jeho života před Míou. Příchodem dcery se rozevřela propast mezi jeho starým a novým životem a hodně věcí zůstalo na druhé straně: sport, bezstarostnost, přesčasy, osmihodinový spánek, oblečení prané jen v čistiárně, televizní maratony a řada dalších, ale Númi se bez nich dokázal obejít, protože život s Míou byl mnohem lepší než to, čeho se musel vzdát.

Tohle si musel neustále připomínat. Navzdory všem nepříjemnostem, které se poslední dobou děly, si nemohl stěžovat. Kromě nedávného zakolísání se měli se Stebbim dobře. Pořídili si dům, dítě, jejich manželství dozrálo. Stálo to dost úsilí, ale člověk nemůže čekat, že dostane něco zadarmo. Starosti s Míou by se z dlouhodobého hlediska měly vyplatit, a pokud má Stebbi pravdu, to nejhorší by měli mít už brzy za sebou. Práce na venkovní fasádě už také finišovaly a stavbaři si balili nářadí – sice s několikaměsíčním zpožděním, ale i tak to byl důvod k oslavě. Stebbi tvrdil, že mu zbývá jen krůček k dohodě se stavitelem ohledně faktur, i když Númi měl určité pochybnosti – pochybnosti, které se snažil zahnat. Člověk by si měl občas dopřát trochu nerealistických očekávání. Musel se vyrovnat s řadou jiných problémů, například s tím, jak šéf reptal kvůli otcovské dovolené, která bohužel vyšla přesně na chvíli, kdy se propadly trhy. A teď ještě tyhle hádky.

Stebbi byl přesvědčený, že to drama už brzy skončí. Númi si to nemyslel, ale když se rozhodne tomu také uvěřit, všechno bude mnohem snazší. Jako když si porovnával předpovědi počasí a vždy se rozhodl pro tu příznivější. Poslední dobou mu Stebbiho víra, že všech-

no dobře dopadne, vyhovovala mnohem víc než jeho vlastní pesimismus. V hloubi duše se ale bál, že to nikdy neskončí. Se stavební firmou se nepochybně nakonec dohodnou, ale Mfina sága se může táhnout ještě léta.

To se nesmí stát. Potřebovali se Stebbim dostat šanci starat se o ni sami, bez zásahů zvenčí. Byli toho více než schopni.

Díky internetu, který pro ně byl bezednou studnicí informací, je skoro nic nezaskočilo. Nikdo je nemohl obvinít, že by na Mfín příchod nebyli připraveni. V měsících před jejím narozením si pročetli vše, co jim přišlo pod ruku, zejména vyprávění a rady lidí, kteří se ocitli v podobné situaci jako oni: dvojice mužů vychovávající společně dítě a páry, které využily služeb náhradních matek, ať už legálně, nebo ne – ty se ukázaly jako nejpřímosnější.

Protože je neuspokojilo ani to, nastudovali si ještě odborné články a prohrabali mizerně uspořádané a většinou málo informativní blogy rodičů, ať už ty směšně pozitivní či přehnaně vtipné, nebo ty, které jim naháněly strach.

Všechno si to zapamatovali včetně věcí, které vůbec nepotřebovali. Nakonec měli tak rozsáhlé encyklopedické znalosti, že je u jejich dítěte nemohlo nic zaskočit: intolerance mléka, prořezané zuby při narození, všechny možné chromozomální i získané vady, problémy s ušima, potíže se spánkem, novorozenecká žloutenka, předčasný porod, chronická škytavka, přehnaně citlivá pokožka, reflux... Uměli si poradit ve všech těchto případech stejně jako v nespočtu dalších.

Ale jedna věc je mít informace a druhá čelit problémům v reálném životě tak jako oni už déle než čtyři měsíce. Období, kdy žili v neustálém strachu, že o ni přijdou

nebo jí nechtěně ublíží, už překonali, ale stále se měli co učit. Mía se měnila s každým týdnem, přesto se dalo říct, že si vždycky věděli rady – aspoň zatím. Kdo ví, co nového přinese zítřek? Rostla, přibírala na váze, zůstávala déle vzhůru, dělala grimasy a smála se, zatímco objevovala sebe, je dva i svět okolo. Začínala vnímat. Potrvá ještě dlouho, než si uvědomí, že její situace je jiná než u většiny dětí, ale zatím pro ni bylo všechno bez rozdílu zvláštní a nové. Snad jí bude dopřáno, aby se tak cítila ještě dlouho – nejlépe navždy.

Númi se protáhl a osušil si oči, pak sáhl po mýdle a celý se namydlil. Sprcha pěnu okamžitě spláchla, a tak se pro jistotu namydlil podruhé a potřetí. Potřeboval se umýt pořádně, protože páchl dětskými zvratky a průjmem. Mía měla podrážděný žaludek a on se ocitl v její palebné linii. Internetoví guruové opomněli zmínit, jak se vypořádat s palbou tělesných tekutin.

Naštěstí se Míin žaludek už uklidnil a teď spala klidně venku v kočárku. Númi využil příležitosti a skočil do sprchy, což chtěl udělat od okamžiku, kdy usnula. Jenomže si místo toho musel zase stoupnout na domovní práh a podstoupit hádku s obličejem ušpiněným od zvratků a ještě mnohem horších věcí. Jako vždy se snažil mluvit nejprve rozumně a zdvořile, ale brzy se přestal ovládat. Ve sporu, kde jedna strana – on a Stebbi – nehodlala ustoupit ani o píd', nemohlo nikdy dojít ke kompromisu. Faktem však zůstávalo, že byli v právu.

Ani vlasy nebyly ušetřeny. Númi odložil mýdlo a pohmatem našel šampon. Neměl moc času. Dlouhé sprchy byly další z věcí, které patřily do jeho bývalého života.

Hřbetem ruky zavadil o vodotěsné rádio vedle šamponu. Dlouhé sprchy s rádiem, při kterých si rád pro-

zpěvoval, si v současnosti také nedopřával. Místo toho jedním uchem stále poslouchal dětskou chůvičku položenou na toaletním stolku a stresoval se neustálým spěchem.

Chůvička ležela v Míině kočárku. Dokud nic neuslyší, může být relativně v klidu. Ale jakmile se ozve nějaký zvuk, znamená to, že se probouzí. Pak bude mít necelé dvě minuty na to, aby se osušil, oblékl a seběhl dolů na terasu. Kdyby do té doby Míu nevzal do náruče, rozplakala by se a bylo až s podivem, jak hlasitě umí ty malé plíce protestovat. Nikdo ze sousedů ji nepřeslechl. Holčička měla před sebou zářnou budoucnost operní zpěvačky – nebo poplašné sirény.

Númi vymáčkal z lahvičky poslední kapky šamponu a začal si mýt vlasy. Když si masíroval pokožku hlavy, pěna mu zatekla do uší a ohlušila ho. Ale ne úplně, protože právě v tu chvíli zachytil slabý zvuk z dětské chůvičky. Zarazil se, otřel si rukou obličej, aby si odstranil mýdlo z očí, protřel si uši a zaposlouchal se.

Pak ztuhl.

Zvuk, který se ozýval v praskání monitoru, nebyl Míin pláč. Byl to hlas, který se ji snažil znepokojeně utišit. Probudila se a někdo ze sousedů přeskočil živý plot, aby ji uklidnil? Vrátili se stavbaři? Nebo pošťák obešel dům zezadu? Númi záměrně ignoroval nejpravděpodobnější vysvětlení.

Dcerka chvíli nespokojeně mumlala. A pak ticho. Žádný křik, pláč nebo šum. Buď došla baterie, nebo člověk u kočárku vypnul vysílačku.

Númi, který měl vlasy ještě napěněné šamponem, v panice vyskočil ze sprchy a málem uklouzl a spadl na mokré dlaždice. Přes mokré tělo si přehodil župan, vyřítit

se ke schodům a bral je dolů po dvou, doběhl k francouzským oknům a vykoukl na terasu.

Ve spěchu zapomněl brýle na toaletním stolku, i tak ale viděl, že kryt kočárku je uvolněný a visí z něj dolů na popruhu. Númi zaostřil na dětskou peřinku a oddechl si, když pod ní rozeznal obrys ležící Míi a její bílou čepičku.

Paniku vystřídala úleva a pak vztek. Musely to být nějaké hloupé děti. Co si proboha myslely? Otevřel dveře na terasu a do holých nohou se mu zakousl chlad. Zastavil se, aby si přitáhl župan víc k tělu, a rozhlédl se po zahradě, ale po dětech nebylo ani vidu, ani slechu.

Zatraceně. Možná přestalo být bezpečné nechávat Míu spát venku. Jestli ano, zbude mu ještě méně času na to, aby přes den stihl něco udělat, protože venku na čerstvém vzduchu, jak je na Islandu zvykem, se jí spalo mnohem lépe než v dětském pokoji.

Vtom si Númi všiml, že někdo manipuloval s chůvičkou. Nebyla tam, kde ji nechal. Anténa teď trčela mezi bokem kočárku a peřinkou. Zvedl ji. Byla vypnutá.

Númi se zachvěl. Nevěděl, jestli je to zimou, nebo tím, že si nějaké děti hrály s jeho holčičkou. Nepochybně obojím. Rozhodl se vzít Míu dovnitř, i když se určitě probudí, až s ní pohne.

Jemně odhrnul peřinku a doufal, že ji dokáže přenést dovnitř, aniž by ji vzbudil.

Chvíli mu trvalo, než pochopil, co vidí. Dítě mělo šedivý obličejík, popraskané rty a dokořán otevřené suché a nevidoucí oči. Bylo mrtvé.

To mrtvé dítě ale nebyla Míi.

O pět měsíců dříve

1. KAPITOLA

Malá bílá rakev se téměř ztrácela pod spoustou květin, věnců a kytic všech možných barev: růžové, červené, bílé, žluté a jedné převážně zelené. Ne že by lidé vybírali květinové dary podle toho, jakou barvu nebo květinu měla jeho dcerka nejraději, protože Írisin život byl příliš krátký, než aby si na to stihla vytvořit nějaký názor. Stejně většinu z něj prožila na nemocničním oddělení. Měla oblíbené jídlo – pizzu, oblíbený dezert – zmrzlinu a oblíbené zvíře – pandu. Měla také šest oblíbených písniček, ze kterých sestavil playlist a nahrál jí ho, ale už ho nestihl doplnit. Nezdálo se, že by jí to vadilo. Spokojeně ho stále dokola poslouchala z růžových sluchátek s kočičíma ušima, která dostala od prarodičů k Vánocům.

Kromě toho měla Íris jen málo cenností, s výjimkou plyšové hračky, kterou zřídka kdy pustila z ruky. Byl to malý tučňák, který jí teď v rakvi ležel na hrudi pod zkříženými rukama.

Po Rögnavdurově boku tiše plakala jeho žena Aldís a slzy jí stékaly po bledých tvářích na prsa. Mokrý skvrny se stále zvětšovaly a zdobily barevný svršek, který měla na sobě, zatímco všichni ostatní včetně něho přišli v čer-

ném. Před odchodem do kostela ji našel sedět na posteli a zeptal se, jestli si oblékne černé šaty, které ležely vedle ní. Ale ona jen seděla, zírala do prázdna a vrtěla hlavou. Tak přikývl a nechal ji jít tak, jak byla, v šatech, které měla na sobě tu noc, kdy jejich dcerka zemřela. Když přišli domů, svlékla si košili, dala ji do tašky a strčila do skříně. Na nic se neptal, ale předpokládal, že si chce uchovat vůni Íris, která jí ležela v náručí, když naposledy vydechla. Tou dobou už ležela v nemocnici dva týdny a on její sladkou, nevinnou vůni téměř necítil. Nahradil ji pach nemocnice: léků, dezinfekce a obvazů. Pach blížící se smrti.

Farář oznámil, že nyní budou zpívat hymnus, pak se otočil k oltáři a s něčím manipuloval.

Rögnvaldura přepadlo náhlé nutkání zvednout se a rozkřičet se. Umlčet sbor a vyhnat truchlící. Většinu přítomných Írisina smrt zasáhla, ale jejich zármutek nebyl ničím ve srovnání s tím, co prožívali rodiče. On i Aldís byli jako zombie. Pohybovali se, dýchali a jedli, aniž by potřebovali vzduch nebo měli chuť jíst. Přátelé a příbuzní jim pravidelně nosili jídlo, ale kromě něj jinak nic nepozřeli. Předpokládal, že jakmile přísun potravin vyschne, scvrknou se a zemřou. Lidé je zcela jistě přestanou zásobovat. V tuto chvíli nebyli s Aldís příjemnými společníky; pokud je někdo oslovil, odpověděli, ale víc se hovoru neúčastnili. Neměli co říct. Ani včera, ani dnes, ani zítra. Pravděpodobně už nikdy.

Hymnus skončil a farář se obrátil ke shromáždění. Kromě občasného zdvořilého odkašlání bylo v kostele ticho. Ani on, ani Aldís se nesnažili skrývat pláč. Jemu už ve skutečnosti slzy vyschly, ale ona nedbala okolí a otevřeně štkala.

Farář začal vyprávět o Írisině životě. Přišel k nim domů, aby probral podrobnosti pohřbu a zjistil informace pro smuteční řeč, ale moc mu nepomohli, protože jejich dceři bylo teprve deset let. Nemohli mu vyjmenovat její sportovní úspěchy, kroužky, do kterých chodila, různá místa, kde žila, ani výsledky jejích zkoušek. Nebyla členkou žádného klubu, nikdy v životě nesportovala, nepodstoupila žádné důležité zkoušky ani se nedožila věku, kdy by mohla získat řidičský průkaz. Dokázali ze sebe vysoukat jen to, že jí bylo sedm, když jí diagnostikovali leukémii, a od té doby trávila většinu času v nemocnici. Léčba byla na dobré cestě, dokud se její potlačený imunitní systém nedostal do kontaktu s virem spalniček. Kvůli transplantaci kostní dřeně ztratila imunitu, kterou jí poskytlo očkování v dětství, a viru trvalo pouhé dva týdny, než její zubožené tělíčko přemohl.

Samozřejmě se o ní dala říct spousta jiných věcí, které měly význam pro rodiče. Dceru neutvářely jen pobyty v nemocnici. Ale ani jeden z nich se o své vzpomínky nechtěl dělit s nikým dalším. Do jejích prvních krůčků, prvních slov a prvního úsměvu nikomu jinému nic nebylo. Ani do dojemných příběhů, ke kterým se zpočátku upínali a které si mezi vzlyky střídavě připomínali.

Faráři žádný nevyprávěli. Odříkali mu základní fakta Írisina života a pak už jen mlčky seděli. Naštěstí u toho byla Rögnvaldurova tchyně a jejich stručný a suchý výčet doplnila.

Rögnvaldur koutkem oka postřehl, že Aldís klesla hlava. Otočil se k ní a všiml si, že má mastné vlasy. Byl na tom stejně. Přestože si oblékl černý oblek, který mu rodiče pro tuto příležitost koupili, neměl sílu jít do sprchy, oholit se nebo si umýt vlasy. Přestalo mu záležet na